ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ

ΤΟΥ Κ. ΜΠΑΜΠΗ ΑΝΝΙΝΟΥ

ΛΩΠΟΔΥΤΙΚΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ

Εἶχα γράψει προσφάτως εἰς κάποιες ἀναμνήσεις μου περὶ τῶν παλαιοτέρων Ἀθηνῶν, δηλαδὴ τῶν πρὸ σαράντα καὶ πλέον ἐτῶν μερικὰ καὶ περὶ τῶν λωποδυτῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, περὶ τῆς ἀρχαϊκῆς αὐτῆς διοµασίας των, ποὺ τοὺς ἐχάρισεν ὁ νοῦς των καὶ ἀπὸ µατος διάπτης των, ὁ µακαρίτης Κοσονάκος, διευθυντὴς τῆς ἀστυνοµίας ἐπὶ τῆς πρωθυπουργίας τοῦ Τρικούπη· ἀνέφερα δὲ τότε καὶ µερικοὺς ἀπὸ τοὺς ἄθλους των, καὶ τὰ περιέργοτερα τεχνάσµατα, µὲ τὰ ὁποῖα ἐξασκοῦσαν τὸ ἄχρειον καὶ ἐπικίνδυνον ἔργον των. Ἡ ἀγχίνοια καὶ ἡ πανουργία µερικῶν ἐξ αὐτῶν ἦσαν τῷ ὄντι ἐξαιρετικαί, διὰ τοῦτο καὶ ἔµειναν τὰ κατορθώµατά των περιβόητα εἰς τὰ ἀστυνοµικὰ χρονικά. Ἀλλ' ὅσον εὐφυεῖς καὶ ἐπινοητικοὶ καὶ ἂν ἦσαν, ἰδίως µερικοὶ ἐξ αὐτῶν φηµισµένοι καὶ ἀναφερόµενοι συχνὰ εἰς τὰ ἀστυνοµικὰ χρονικὰ τῆς ἐποχῆς—καὶ µάλιστα ἐπειδὴ ὅπου εἶχαν σπουδάσει τὴν τέχνην των ἀνάµεσα εἰς τὰς διεθνεῖς σπείρας τῶν κακοποιῶν τῶν µεγαλοπόλεων τῆς Ἀνατολῆς, ποτὲ δὲν εἶχον φθάσει εἰς τὸ ὕψος τῆς πανουργίας τῶν συναδέλφων των τῆς Εὐρώπης, οἱ ὁποῖοι ἐπινοοῦν µεθόδους ὅπου οἱ ἰδικοί µας δὲν ἐφαντάσθησαν ποτέ.

Ἕνα τέτοιον κατόρθωµα λωποδύτου ἀνωτέρας περιωπῆς ἐδιάβασα πρὸ αὐτὰς εἰς ξένον περιοδικόν, καὶ τὸ παραθέτω.

Εἰς µίαν λέσχην χαρτοπαικτικήν, ἀνωτέρας ὁπωσδήποτε κοινωνικῆς τάξεως παίζεται ὁ µπαρᾶς. Τὸν πάγκον κρατεῖ ἕνας λοχαγός, ὅστις φαίνεται πολὺ τυχερός. Ἀπὸ τοὺς ἄλλους παίκτας διακρίνεται ἕνας νέος, ὅπου παίζει γενναιότατα, ἀλλὰ ἡ τύχη δὲν τὸν εὐνοεῖ. Ὀλίγον δὲ περαιτέρω πάθηται ἕνας κύριος ἀρκετὰ ἡλικιωµένος, µὲ εὐγενικὴ φυσιογνωµίαν, εὐπρεπέστατος καὶ σοβαρός, ὅστις παρακολουθεῖ τὸ παιγνίδι χωρὶς νὰ παίζῃ. Ἡ τύχη τοῦ πάγκου ἀκολουθεῖ σταθερά. Ὅλοι σχεδὸν οἱ ἄλλοι παίκτσι παύουν νὰ ποντάρουν, ἀλλ' ὁ νέος ἀκολουθεῖ, καὶ τὸ παιγνίδι λαµβάνει χαρακτῆρα µονοµαχίας.

Εἰς τὸ τέλος ὁ ἀτυχὴς παίκτης βγάζει ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα δέµα ἀπὸ δέκα χιλιάρικα.

— Δέχεσθε αὐτὴν τὴν πόσταν ; ἐρωτᾷ τὸν παγκιέρην.

— Ἐπειδή χάνετε, τὴν δέχοµαι, ἀπαντᾷ ἐκεῖνος.

Δίδονται τὰ χαρτιά, ὁ παίκτης ἔχει ἑπτά, καὶ στέκει. Ὁ πάγκος ἔχει πέντε, τραβᾷ, καὶ τὸ πάµνει ἐννέα. Ἐκέρδησε.

Τὸ πρωῒ ὁ ἀξιωµατικὸς δέχεται εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ὅπου διαµένει ἀπροσδόκητον ἐπίσκεψιν. Ὁ σεβάσµιος γέρων, ὅστις εἶχε παρευρεθῆ εἰς τὴν χαρτοπαικτικὴν µονοµαχίαν, ἐµφανίζεται καὶ τοῦ λέγει µὲ συγκίνησιν τὰ ἑξῆς :

— Μὲ συγχωρεῖτε ὅπου ἔρχοµαι τόσον ἄνωρὶς νὰ σᾶς ἐνοχλήσω· τὸ πάµνω διὰ νὰ προλάβω ἐνασκάνδαλον. Ὁ νέος ὅπου ἔπαιξε χθὲς τὸ βράδυ εἰς τὴν λέσχην µαζί σας, εἶνε υἱός µου, καὶ τὰ χιλιάρικα ὅπου ἐκερδήσατε εἶνε λίβθηλα. Διὰ νὰ µὴ διασυρθῆ ἡ οἰκογενειακή µας τιµή, ἔρχοµαι νὰ σᾶς προσφέρω δέκα γνήσια χιλιόφραγκα καὶ σᾶς παρακαλῶ νὰ µοῦ ἐπιστρέψετε τὰ πλαστά, νὰ µὴ πάµετε δὲ λόγον εἰς κανένα περὶ τοῦ πράγµατος, διὰ νὰ µὴ ζηµιωθῆ ἡ οἰκογενειακή µας τιµή.

Ὁ ἀξιωµατικὸς στέργει, ἐννοεῖται εἰς τὴν ἀνταλλαγὴν καὶ συλλυπεῖται µετὰ συγκινήσεως τὸν γέροντα πατέρα, ὅστις ἀπέρχεται εὐχαριστῶν.

Ἡ τρίτη πρᾶξις διεξάγεται εἰς τὴν λέσχην.

— Ἐλπίζω ὅτι θὰ µοῦ δώσετε τὴν *ρεβάνς* ἀπόψε, λέγει ὁ νέος πρὸς τὸν ἀξιωµατικόν.

— Ὄχι, κύριε ! ἀπαντᾷ αὐστηρῶς ὁ λοχαγός, καὶ γνωρίζετε καλὰ τὸν λόγον.

— Ἐπιµένω νὰ τὸ µάθω ! λέγει ὁ νέος µὲ ὀργήν.

— Δὲν παίζω µὲ παραχαράκτας !

Ἡ αὐτοκράτειρα Εὐγενία

Ὁ νέος ἐκπλήττεται, ἐξοργίζεται, ζητᾷ ἐξηγήσεις, καὶ ἐπὶ τέλους µετὰ τινας σφοδρὰς συζητήσεις ξεκαθαρίζεται τὸ πρᾶγµα. Ὁ νέος βεβαιώνει ὅτι ὁ γέρων—ὅστις σηµειωτέον ὅτι δὲν ἀφάνη εἰς τὴν λέσχην—δὲν ἦτο καθόλου ὁ πατέρας του, ὅστις ἄλλως τε εἶχεν ἀποθάνει πρὸ πολλῶν ἐτῶν, ἀλλ' οὔτε κἂν γνωστός του.

Ἦτο ἐξ ἐναντίας κάποιος ἐπιτηδειότατος λωποδύτης, ὅστις ἐπενόησεν αὐτὸ τὸ κόλπο, τὸ ἐξυπνότατον πραγµατικῶς, καὶ ἐσούφρωσε τὰ γνήσια χιλιάρικα διὰ τῆς µεθόδου τοῦ *µπαµπᾶ*.

Τώρα πῶς δὲν ἐννόησεν ὁ ἀξιωµατικὸς τὴν πλαστότητα τῶν χαρτονοµισµάτων ; Ἡ ἀνταλλαγὴ ἔγινε µὲ τόσην τέχνην καὶ δραµατικὴν ὑποκρισιν, ὥστε δὲν ἐξήγειρε κἀµµίαν ἀµφιβολίαν. Ἄλλως τε καὶ ἡ παραχάραξις ἦτο τεχνικωτάτη καὶ µὲ ἐπιµέλειαν τόσην καµωµένη, ὥστε ἐχρειάζετο µεγάλη πεῖρα καὶ ὀξυδέρκεια διὰ τὴν ἀνακάλυψιν τῆς πλαστότητος.

Περὶ τούτου ὑπάρχει καὶ τὸ ἑξῆς ἀνέκδοτον.

Ἡ αὐτοκράτειρα τῶν Γάλλων Εὐγενία, ἡ σύζυγος τοῦ Ναπολέοντος Γ', κατὰ τὰς ἡµέρας τῆς δόξης της, µετέβη ἡµέραν τινὰ ἐκ περιεργείας νὰ ἐπισκεφθῆ τὸ µέγαρον τῆς Τραπέζης τῆς Γαλλίας. Ἐγένετο δεκτή, ἐνοείται, µετὰ πάσης τιµῆς καὶ σεβασµοῦ, αὐτοπροσώπως δὲ ὁ Διοικητὴς ἀνέλαβε νὰ ὁδηγήσῃ τὴν ὑψηλὴν ἐπισκέπτριαν καὶ νὰ ἐξηγήσῃ εἰς αὐτὴν τὴν λειτουργίαν καὶ τὰς λεπτοµερείας ἐν γένει τῆς ὑπηρεσίας τοῦ ἀχανοῦς ἱδρύµατος. Μεταξὺ τῶν ἄλλων τῆς ἔδειξε καὶ µερικὰ πλαστὰ χιλιόφραγκα τῆς Τραπέζης, ἀνακαλυφθέντα ὑπὸ τῆς ἀστυνοµίας. Ἡ αὐτοκράτειρα, ἀφοῦ τὰ παρετήρησε καὶ ἐξεπλάγη διὰ τὴν τελειότητα τῆς ἀποµιµήσεως, ἐκράτησεν ἓν ἐξ αὐτῶν, προσφερθὲν εἰς ἀνάµνησιν.

Μετὰ τὴν ἐπιστροφήν της εἰς τὸ ἀνάκτορον τοῦ Κεραµεικοῦ, τὸ ἐπαρουσίασεν εἰς τὸν σύζυγόν της, ὅστις ἀφοῦ τὸ περιεργάσθη, τὸ ἐφύλαξεν εἰς τὸ συρτάρι τοῦ γραφείου του. Μετὰ καιρὸν κάποτε, θέλησας νὰ δώσῃ βοήθηµα εἰς κάποιον πενόµενον παλαιὸν ἀξιωµατικόν, ὅστις εἶχεν ὑπάγει πρὸς αὐτὸν τὸν σκοπὸν εἰς τ' ἀνάκτορα, ἔλαβεν ἀπὸ τὸ συρτάρι του ἓν χιλιόφραγκον, τὸ ὁποῖον...συνέπεσε νὰ εἶνε τὸ ψεύτικον !

Καὶ οἱ ἐχθροί του, οἱ ὁποῖοι δὲν ἦσαν ὀλίγοι, θὰ ἐσπευδον νὰ τὸν χαρακτηρίσουν ὡς παραχαράκτην, ἐὰν δὲν ἐννόει ἐγκαίρως τὸ λάθος του καὶ δὲν ἐσπευδε νὰ τὸ ἐπανορθώσῃ !

Μπ. Ἄννινος

ΜΟΥΣΟΥΛΜΑΝΙΚΕΣ ΤΕΛΕΤΕΣ

Η ΣΗΜΑΙΑ ΤΟΥ ΜΩΑΜΕΘ

Ἡ σηµαία τοῦ Μωάµεθ σαθὰς καὶ πολλὰ ἄλλα πράγµατά του, φυλάγεται στὴν Κωνσταντινούπολη µὲ ἐξαιρετικὴ εὐλάβεια, σὲ µιὰ ἰδιαίτερη αἴθουσα τῶν πρώην αὐτοκρατορικῶν ἀνακτόρων. Ἡ σηµαία αὐτὴ ὀνοµάζεται Τουγκικὰ «Οὐκάβ Σαντζὰκ Σχερίφ» καὶ πάθε χρόνο, κατὰ τὴν 15 ἡµέρα τοῦ Ραµαζανιοῦ, ἐκτίθεται µὲ ποµπὲς καὶ µὲ παρατάξεις, γιὰ νὰ τὴν προσκυνήσουν οἱ Ὀθωµανοὶ µεγιστάνες. Στὴν τελευτὴν αὐτὴν ἀφαιροῦνται πρῶτα τὰ σαράντα µεταξωτὰ περικαλύµµατα σὲ ὁποία εἶνε τυλιγµένη ἡ σηµαία καὶ ἔπειτα ὅλοι οἱ παρευρισκόµενοι τὴν ἀσπάζονται κατὰ ἱεραρχικὴν σειράν. Ὁ ἐπὶ τῆς τελευτῆς ἁρµόδιος ὑπάλληλος σκουπίζει τὴ σηµαία, ὕστερ' ἀπὸ κάθε ἀσπασµὸ τῶν πιστῶν, µὲ ἕνα λευκὸ µαντῆλι ποὺ τὸ προσφέρει κατόπι στὸν ἀσπαζόµενο, ὁ ὁποῖος τὸ πέρνει µ' εὐλάβεια καὶ τὸ φυλάει ὡς ἱερὸ κειµήλιον. Κατόπιν πλέννουνε µέσα σ' ἕνα ἀσηµένιο δοχεῖο τὸ µέρος τῆς σηµαίας ποὺ ἐδέχθη τοὺς ἀσπασµοὺς καὶ τὸ νερὸ τὸ βάζουν µέσα σὲ µικρὲς µποτίλιες, τὶς ὁποῖες ἀφοῦ τὶς σφραγίσουν καλά, τὶς στέλνουν ὡς πολύτιµα δῶρα στοὺς ἄρχοντες καὶ τοὺς µεγιστάνας τῆς Τουρκίας. Τὸ νερὸ αὐτὸ θεωρεῖται ὡς µοναδικὸ γιὰ νὰ προφυλάει ἐκείνους ποὺ τὸ ἔχουν ἀπὸ διάφορα κακά.

νὴ ἡ δυστυχισµένη κόρη χαµογελῶντας.

» — Δὲν µὲ γνωρίζεις ; εἶµαι ὁ Κάρολος ὁ φίλος σου, ὁ...

» — Λόρδε Βύρων... σὲ ἀγαπῶ ! ἐπέµεναν ἐκείνη.

Ὁ ταλαίπωρος ἀρχαιολόγος τὴν εἶχε χάσει γιὰ πάντα. Ἡ ἐµφάνιση τοῦ σαγηνευτικοῦ Ποιητοῦ στάθηκε ἀρκετὴ νὰ τὴν πάνη νὰ λησµονήση ὅ..ους τοὺς ὅρκους της στὸν Κάρολο.

Ὁ παλιὸς χρονογράφος, δὲν µᾶς λέει πῶς ἐτελείωσε ἡ ροµαντικὴ αὐτὴ ἱστορία, τὴν ὁποίαν ἐβγάλαµε ἀπό κάποια κιτρινισµένα χαρτιὰ 75 ἐτῶν.

Στέφ. Δάφνης

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

Ἕνας µονόφθαλµος συνήντησε πρωῒ - πρωῒ ἕναν καµπούρη. Τόσο καµπούρη, ποὺ ἔµοιαζε σὰν φορτωµένος. Ὁ µονόφθαλµος γιὰ νὰ τὸν περκαλίξη τοῦ λέει :

— Ἄ ! πολὺ πρωῒ φορτώθηκες σήµερα, φίλε µου.

— Σοῦ φαίνεται πολὺ πρωῒ, γιατί ἔχεις ἀνοιχτὸ µονάχα τὸ ἕνα παράθυρο, τοῦ ἀπήντησε µ' ἐξυπνάδα ὁ καµπούρης, ἐννοῶντας τὸ ἕνα µάτι τοῦ ἄλλου...